

לשוננו לעם

עורכים: ע' איתן ומ' מדן

מתוך

כרך מג, תשנ"ב

האקדמיה ללשון העברית
מוגן בזכויות יוצרים

בְּנֵי-בָרַק או בְּנֵי-בָרַק?

שאלה

אני תושב העיר בְּנֵי-בָרַק ואיני יודע כיצד להגות את שם עירי. בתיאור נחלת שבט דן בספר יהושע מצאתי "וּבְנֵי-בָרַק וְגֵת-רְמוֹן" (יהושע יט, מה), הבי"ת השנייה רפה משום שהיא באה אחר הברה פתוחה במלה בְּנֵי – אולם כיום נהוג לבטא בְּנֵי בָרַק בבי"ת דגושה. מהי הדרך הנכונה?

תשובה

הכלל של ריפוי בג"ד כפ"ת לאחר מלה המסתיימת בתנועה שוב אינו מקובל בדקדוק העברית החדשה. הלוא לא יעלה על דעתו של איש לקיים היום מבטא של "אֶנִּי כֹתֵב" בכ"ף רפה. אפילו בצירוף סמיכות שהנסמך בו מסתיים בתנועה והסומך פותח בבג"ד כפ"ת אין האקדמיה נוהגת לרפות אותיות אלו. ואפילו צירוף כגון אֵי-בְּהִירוֹת החליטה האקדמיה לכתוב בבי"ת דגושה.

ההיתר לנוהג זה מבוסס על העובדה שכללי ריפוי בג"ד כפ"ת במקרא קשורים בעיקר בטעמי המקרא, ולפי עקרון הטעמים היינו צריכים לתלות את ריפויין בהנגנה (אינטונציה בלעז). ההנגנה, כידוע, היא עניין חופשי, ואין מקום בדורנו לכלל שאינו קבוע ועומד.

זאת ועוד: דיגוש בג"ד כפ"ת אינו חידוש של ימינו. היתר זה שלא לרפות כבר הורו לעצמם דורות שקדמו לנו, ואתה מוצא כתבי-יד מנוקדים (לא של המקרא), שההקפדה על ריפויין של בג"ד כפ"ת לא נתקיימה בהם.

מותר וראוי אפוא להגות בְּנֵי-בָרַק, ובדומה לכך שִׁדְה-בּוֹקֵר, מִצֵּפֶה-כְּנֹרֶת וּמַעֲלֵה-פָאֶרֶן.

אגב, בפסוק שציטטת מספר יהושע מופיע השם יְהוּד בשווא, ועל הגייה זו יש להקפיד גם היום.